

Tényleg arra van
szükséged, amit üldözöl?

Chaser

üldözés

„Zseniális írás erős alapsztorival,
pikáns és eredeti stílusban ábrázolt
szerelmi jelenetek.” – *RT Review*

fine
selection

KYLIE SCOTT

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

KYLIE SCOTT

Chaser

üldözés

Egy újabb történet a Zugból

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

1. FEJEZET

— **L**ÁSD BE, ERIC! TE EGY FUCKBOY VAGY.
A homlokomat ráncolva elfordultam a formás seggtől, amit eddig csodáltam.

– Jézusom, Nell! Azért ez egy kicsit sértő, nem gondolod?

– Nem, egyáltalán nem gondolom – felelte, és gyengéden végigsimított kis pocakján.

Az arcára szegeztem a tekintetem, figyelmen kívül hagyva mindent és mindenkit, ami a hasával kapcsolatos. Nem akartam tudni semmit a terhességéről. Nem mintha nem örültem volna neki meg a férjének. Elvégre együtt jártunk iskolába, és régóta barátok voltunk. De megvolt rá az okom, hogy távol tartsam magam a kisbabától. Valahányszor megláttam Nell pocakját, elfogott az aggodalom. Elmormoltam egy rövid imát, hogy ezúttal ne essen semmi baja se neki, se a gyerekeknek, aztán igyekeztem nem is gondolni rá többet. Hogy ne jusson eszembe az a baba, akit tavaly vesztettünk el. Sokkal több vidám dolog történik itt a csehó környékén, mint hogy folyton az orrom lógassam meg gyászoljak.

– Oda sem kell néznom, tudom, mit csinálsz. Annyira kiszámítható vagy! Már abból meg tudom állapítani, hogy egy dögös nő sétált be a bárba, ha látom, hogy felcsillan a szemed. Olyan vagy, mint egy macska, ami épp kiszúrt egy egeret. – Szünetet tartott, majd felháborodottan hozzátette: – Eric? Eric!

– Igen?

Nell a fejét csóválta.

– Nem is figyelsz rám, ugye?

– Dehogynem. – Többnyire. Megrekedtem két állapot között, mert egyrészt felcseszett Nell beszólása, másrészt szívesen nézegettem volna még azt a tökéletes popsit. Ettől azonban még nincs igazza Nellnek.

– Erről beszélek – magyarázta. – Dumálhatnék azzal a szúnyoggal is, sokkal jobban koncentrálna.

– Nyugi már! Mondtam, hogy figyelek rád.

– Jó, és mit mondtam az előbb?

– Hát, röviden azt, hogy egy rohadék vagyok – feleltem. – Ami rosszul esik.

Nell keresztbe fonta a karját.

– Ó, tényleg? Most úgy teszel, mintha lennének érzéseid?

– Persze hogy vannak érzéseim.

– Persze hogy vannak. Nem is tudom, miért gondolom azt, hogy egy rohadék vagy!

– Ah...

Elbámultam a válla fölött, még egy pillantást vetve annak a különösen csinosnak tűnő nőnek a hátára, akit Lydia az asztalához vezetett. Lydia volt a Zug harmadik tulajdonosa mellettem és Nell mellett.

De vissza a sokkal fontosabb csajhoz: hosszú fekete haja a lapockájáig ért, és a formás fenéke minden egyes lépésnél ringott. A mindenit! Imádom a nyarat, mert ilyenkor mindenki többet mutat magából. Bár a tél sem rossz, mert az új leendő-barátnőm-extrákkal olyankor szűk farmert és testre feszülő pulcsikat visel, ami szintén elég dögös.

Kár, hogy ezt a nőt csak hátulról kémlelhettem. Vajon milyen lehet a melle? Nem mintha különösebben válogatós lennék. Telt, kerek, lapos, hetyke, lágy, kemény – mind jöhet! Ahogy mondani szoktam: az élet olyan, mint amikor leveszed egy lány melltartóját. Sosem tudhatod pontosan, mit kapsz, de bárhogy is alakul, alapvetően minden szuper.

– Eric? – Nell felkapott egy kést, amivel azonnal kizökkentett az álmodozásból. Türelmetlenül kopogtatni kezdte a vágódeszkát. – Várok.

– A nők miatt meg minden – folytattam, mert nyilván ezt akarta hallani. Folyton ez volt a téma. – Azt gondolod, hogy amiatt vagyok rohadék, ahogy a nőkkel bánok, meg ilyenek.

Hunyorogva nézett rám.

– Mi az, hogy *meg ilyenek*?

– Miért, tévedek?

– Ja, nem.

Huh!

– Na, akkor jó.

– Komolyan, Eric! Egy nap azt fogod kívánni, bárcsak többről szólt volna az életed, mint az újabb meg újabb seggekről. – Abba hagyta a vágást, hogy szabadon tudjon gesztikulálni, miközben az egyik kezében továbbra is ott volt a kés. – Mármint, a leghosszabb

kapcsolatod Alexszel volt, és az is csak azért, mert Joe lenyúlta az online személyazonosságodat, hogy udvarolhasson neki!

– Ha. Ha! – Fogadok, hogy Nell már egy hete fogalmazgatta ezt a szöveget, és alig várta, hogy bevehesse. – Visszatérhetek a munkámhoz?

– Felőlem... – Lecsapott a késsel. – Feleslegesen tépem a szám. Én lemondtam rólad.

Hála istennek!

A terheshormonok a szokásosnál is ijesztőbbé tették Nellt. Pár napja amiatt szidott le, hogy túl hangosan szuszogok. Most meg fuckboynak nevez.

Oké, tisztázzuk! Igen, elég sok nővel lefeküdtem. Mindig is szerettem a nőket – nagyon is. De nem csak a szexuális életem határozza meg, ki vagyok. És rosszulest, hogy az egyik legrégebbi barátom, akivel keresztülmentünk már egy csomó durva szarságon, nem így látja.

Mindegy, felejtsük el Nellt és a rossz hangulatát! Az éttermi szinten várt rám egy sor kellemes elfoglaltság. Mivel délután volt, nem sokan zavarták a vizet. Senki sem várt arra, hogy készítssek neki egy italt a bárpultnál. Taka, az ügyeletes pincér a pult mögött állt, szalvéták hajtogatásával, evőeszközök tisztogatásával meg ilyesmivel foglalatzkodott. Szóval szabad volt a pálya!

– Megoldom, Lydia. Ideje, hogy tarts egy szünetet – mondtam. – Pihentesd egy kicsit a lábad!

Sokatmondóan mosolygott, majd keményen mellbe vágott az étlappal. Az a sok duma arról, hogy a nők milyen lágyak meg kedvesek... hatalmas baromság.

– Jól van, Eric – válaszolta. – Csak ne ijeszd el!

– Mikor ijesztettem el én valaha is vendéget? Basszus, hiszen a vonzerőm az egyetlen dolog, ami életben tartja ezt a bárt!

Nem válaszolt. Ehelyett vetett rám egy hosszú pillantást, majd sarkon fordult, és elindult hátra. Valószínűleg azért sietett, hogy minél előbb megbeszélhesse a hiányosságaimat Nell-lel. Meg azt, hogy hol temessék el a holttestemet az erdőben, satöbbi. Ezért nem jó, ha az ember két nővel együtt vezet egy üzletet. Mivel csak nekem van farkam, mindenért engem hibáztatnak. Egy raktárszállítmány késve érkezett? Az én hibám. A pénztárgép elromlott? Szintén az én hibám. Valaki kitört a falból egy szöveget vagy valami szart? Megint csak az én hibám.

Akkor is ilyen volt a hozzáállásuk velem szemben, ha szigorúan tartottam a szavam, és nem feküdtem le egy pincérnőnkkel sem. Igen, az alkalmazottakkal nem szabad. Rendben, elfogadtam. A dolgok akkor váltak kínossá, amikor le akartam rázni valakit. Az nem számít, hogy én mindig nyíltan megmondtam előre, hogy számomra a dolog kizárólag a kellemes közös időtöltésről szól, és nem tervezek hosszú távra.

Szóval nem szórakozom a személyzettel. A női vendégek azonban teljesen más kategóriába esnek.

– Helló! – köszöntöttem a gömbölyded, barna hajú lányt.

Ő halványan elmosolyodott, de nem nézett a szemembe. Az arcvonásai karakteresek voltak, mégis lenyűgözőek: hosszú, egyenes orr és széles állkapocs. Nem kifejezetten csinos. De feltűnő jelenség, a kék szeme alatti sötét karikák ellenére. Valószínűleg a húszas évei közepén járhat.

– Eric vagyok. – Könnyed mosollyal nyújtottam át neki az étlapot. – Üdvözöllek a Zugban!

– Helló – motyogta, és azonnal elmerült az étlapban, miközben én továbbra is őt néztem. Nincs jegygyűrűje, szúrta ki. Van viszont rajta domborulat rendesen! A kék pulóver gyönyörűen feszült a mellén. Határozottan nagyobb az a mell, mint a tenyerem – hála istennek!

– Hadd találjam ki! – A kezemet a vele szemben lévő üres szék háttámlájára támasztottam.

– Mit? – kérdezte unottan, anélkül, hogy felnézett volna.

– Hogy mit iszol.

– Miből gondolod, hogy iszom?

– Mi másért lennél egy bárban? – válaszoltam, és egyre kétségbeesettebben vártam, lassan könyörögtem érte, hogy nézzen rám végre! Nehéz lesz elkápráztatni a megnyerő mosolyommal, ha még csak fel sem néz.

– Nos, lehet itt enni is, ugye? Mert igazából éhes vagyok.

– Jól mondd. Akkor csak egy jeges vizet hozzak, vagy ilyesmit?

Felnézett végre az étlapból, egyenesen rám, és megakadt rajtam a tekintete. Kék szemével szabályosan végigszkennelt, érdeklődve mért végig minden centimétert. Alig észrevehetően kipirult az arca. Kitűnő!

– Oké, legyen! – mondta végül. – Milyen ital illik hozzám?

– Nos... elég visszafogott stílusod van – feleltem, és úgy mozdítottam a karomat, hogy az izmok felkeltsék a figyelmét. Igazából csak ezért szoktam felhajtani a lehető legjobban az ingem ujját. Ez egy nem túl feltűnő, mégis fontos része a show-nak. – Szóval, először is, szerintem te a klasszikusokat szereted. Mint amilyen a Martini vagy egy old fashioned koktél.

– Nem.

– Nem? – Ráérősen végigmértem a testét, próbáltam minden egyes részletet befogadni, hogy ne tapadjon a szemem a mellére. Nem volt könnyű, de szerencsére nagy híve vagyok az önfegyelemnek. Szemeket fel! – Akkor talán egy laza, földhözragadt lány vagy. Mit szólnál egy sörhöz?

A szája leheletnyi mosolyra húzódott.

– A sörrel nincs bajom. De nem azt akartam rendelni.

– Hmm, egy kihívás. Szeretem a kihívásokat.

– Istenem! Hát én biztos nem vagyok kihívás. – Kifújta a levegőt.

– Gondolom, ez a trükköd. Próbálsz kitalálni, ki mit szeretne inni.

– Általában jó vagyok benne.

– Sajnálom, hogy belerondítottam a győzelmi sorozatodba.

– Ja, semmi baj. – Elvigyorodtam. – Anya mindig azt mondta, hogy jót tesz, ha gyakran helyre tesznek engem mások, legalább nem száll el az egóm.

Valami furcsa kifejezés suhant át az arcán.

– Jó fej anyád lehet.

– Ó, anyám nagyszerű! De térjünk vissza rád! – javasoltam, követve a forgatókönyvemet. A nők általában azonnal benyelik ezt a dumát. A csaj tekintetében mégis volt valami, amitől elbizonytalanodtam. – Ha azt szeretnéd, hogy csak később vegyem fel a rendelésed...

– Egyáltalán nem. – Incselkedő mosollyal nézett rám. – Bűvész-trükköt ígértél nekem, szóval teljesítened kell. Mit is mondtál, hogy hívnak?

– Eric Collins.

– Eric. Szia!

– Enyém ez a hely. – Ez csak részben volt hazugság, viszont máris jobb fényben tűntem fel. Egy sikeres fickó.

– Tényleg? – Meglepetten feljebb húzódott a szemöldöke, majd ráérősen körülnézett. Én türelmesen vártam. Baromi sokat dolgoztunk azon, hogy egy valóságos szemétdombból ilyen menő bárt és éttermet varázsoljunk. Nyers téglafalak csillogó sötét fával. A bárt mögött tükrök sorakoznak, előtte az üvegek. Az ablakok pedig jó nagyok, hogy beengedjék a fényt, és akad néhány iparifém berendezés is.

– Nagyon jó ez a hely – ismerte el. – Bizonyára büszke vagy rá.

– Ez így van. – Felé nyújtottam a kezem, mire ő a tenyerembe csúsztatta karcsú, meleg ujjait. – Örülök, hogy megismerhetlek...

– Jean Antal.

– Jean. Milyen szép név!

Továbbra is a kezemet fogva megvonta a vállát.

– Az anyám nagy David Bowie-rajongó.

– Bowie-nál nincs nagyobb.

– Nem, tényleg nincs.

– Gondolom, akkor te lennél Jean Genie.

– Haha, igen. – A nevetése megint olyan faszdagasztó volt, mint az előbb. Egész nap boldogan tudtam volna hallgatni, ahogy ezt csinálja. Bár a vidámság nagyon hamar lehervadt az arcáról. – Az volt a kedvenc dala.

A picsába. Basszus! Lányítottam a hangomon.

– Anyukád meghalt?

Pislogva nézett.

– Nem.

– Nem?

– Sajnálom. – Megrázta a fejét, és zavartnak tűnt. – A szüleim mindketten élnek és jól vannak. Úgy értettem, hogy ez volt a kedvenc dala, amikor még kicsi voltam. Ennyi az egész. Nem több.

– Nos, ez jó.

– Hm. – A kezünkre nézett, mivel még mindig szorongattuk egymást, és olyan hirtelen kapta el, hogy az a finom szorítás és az a meleg bőr egy szemvillanás alatt eltűnt. – Basszus. Nem akartalak fogdosni.

– Nyugodtan fogdoss, én nem ellenkezem!

Döbbsenten felnevetett.

– Nézzenek oda! Te aztán komolyan veszed a flörtölést, Eric, a hosszú hajaddal, a nézéseddel meg ezzel az egésszel.

– Köszönöm szépen. Te is nagyon jól nézel ki – vigyorogtam. – És még mindig tartozom neked a trükkel.

– Ó igen, az italom – felelte, és a válla megereszkedett, ahogy ellazult. – Találd ki!

– Oké. – Hunyorogva néztem, az ihletet keresve, és próbáltam elvonatkoztatni attól, vajon hogyan nézne ki meztelenül, az ágyamon fekvé. Nem volt könnyű. De ahogy mondtam, önfegyelemben jó vagyok. – Azt fogom mondani, hogy fekete özvegy koktél.

Pislogva nézett.

– Milyen özvegy?

– Fekete özvegy. Feketeribizli-léből, silver tequilából, lime-léből és cukorszirupból – soroltam. – Szerintem ezt kellene rendelned.

– És miért kéne azt rendelnem?

– Mert édes, mégis ütős. – A legcsibészebb mosolyomat dobtam be. – Szerintem ízlene neked.

– Szóval ennek semmi köze ahhoz, hogy azzal gyanúsítasz, megöltém a férjemet?

– Nem, dehogyis! – nevettem. Aztán elgondolkodtam. – Ó, várjunk csak! Ugye nem vagy házas? Úgy értem, szingli vagy, ugye?

A szája kinyílt, de nem mondott semmit végül.

Picsába, picsába, picsába!

– Nyugi, Eric. – Jean behúzta az állát, majd a homlokát ráncolva ismét elmerült az étlapban. – Szingli vagyok.

– Jól van. – Kifújtam a levegőt, és ismét elmosolyodtam. – Az jó. Máskülönben nagyon kínos lett volna, hogy így hívlak meg vacsorázni ma estére.

Nem szólt semmit.

Nem számít. Majd később visszatérünk erre.

– Még sosem láttalak itt. Itt laksz, vagy csak átutazóban vagy?

– Igazából most költöztem ide – válaszolta. – Konkrétan ma.

– Ez nagyszerű!

Bármennyire is jó móka az egyéjszakás kaland, mostanában azon gondolkodtam, hogy talán megpróbálnám komolyabbra fordítani a dolgot valakivel. Talán. Vagy legalábbis kipróbálnám, milyen az. És ez abszolút a saját ötletem volt; semmi köze nem volt Nell mindennapos kioktatásához.

Igazság szerint közel jártam már a harminchoz. És az elmúlt egy évben sok durva dolog történt. Bár inkább Nellnek volt durva. De összeszedte magát, boldogan teherbe esett, és ezúttal a megfelelő csávótól, Pattól. Szóval nem igazán volt már értelme annak, hogy a múlton pörögjek.

Valószínűleg csak az volt a bajom, hogy Joe megállapodott az új barátnőjével. Joe a testvérem. Az *öcsém*. Aki soha nem volt népszerű a nők körében, az isten szerelmére! De amióta Alex megjelent a városban, úgy mászkál vigyorogva, mint aki megnyerte a főnyereményt.

Mindegy, bármi volt is az oka, újabban kezdtem furcsán érezni magam... nem is tudom. Nem elveszettnek. Csak nehéz volt kivenni a fejemből egy gondolatot. Már nem tűnt annyira rossz ötletnek, mint pár évvel ezelőtt. Sőt, tökéletesnek tűnt. Elmerültem Jean

arcának és gyönyörű alakjának lenyűgöző látványában. Lóghatnánk együtt, megnézhetnénk pár filmet, csinálhatnánk együtt hülyeségeket. Akár kézen fogva is. Azzal határozottan megmutathatnám Nellnek, hogy nem vagyok egy felszínes fuckboy.

De egy kicsit előreszaladtam.

– Honnan származol eredetileg? – kérdeztem, folytatva a beszélgetést.

– Jacksonville-ből. Florida állam.

– Igen? Jártál valaha a Night Gardenben vagy az Emory’sban?

Erre felragyogott az arca.

– Imádom az Emory’st, a legjobb klub a városban.

– Pár éve eltöltöttem ott egy kis időt, Miami-ba tartva – vágtam rá. Ebből az energiából és lelkesedésemből arra következtettem, hogy szeret bulizni. – Jó a hangulat, és a DJ is szuper volt.

– A barátaimmal minden szombaton ott táncoltunk esténként. – A semmibe bámult. – Micsoda idők voltak!

– Hé, csak azért, mert Coeur d’Alene-be költöztél, még nem jelenti azt, hogy vége az életednek. Ez a város fantasztikus, ráadásul most már ide is jöhetsz lógni. A legtöbb hétvégén van élő zene – tájékoztattam. – És nagyon szívesen látunk.

Egy ideig nem érkezett válasz. Aztán halkán azt felelte:

– Majd benézek.

Taka leültetett néhány vendéget egy közeli asztalhoz, majd megállt, és szórakozott pillantást vetett felénk. Annyira jellemző. Majd eltűnik a képükről ez az önelégült vigyor, ha látják, hogy én is képes vagyok járni valakivel. Taka, Nell, Lydia – mind nagyot néznek majd!

– Szóval, Jean. – A kezemet újra a vele szemben lévő szék támlájára támasztottam, és kissé előrehajoltam, hogy felhívjam magamra a

figyelmét. Sikerült, azonnal felnézett rám. – Csinálhatok neked egy fekete özvegyet? Természetesen a ház ajándéka.

– Te így szerzel pénzt?

– Nem. Így szerzek barátokat.

Erre felhorkant.

– Igen, kérek egy fekete özvegyet. De kérhetek virgin verziót?

– Tequila nélkül? – kérdeztem meglepődve. Bár a beszélgetésünket tekintve igazán gondolhattam volna, hogy nem akar alkoholt inni.

Nem volt esélye válaszolni.

– Jean! – Andre sétált az asztalhoz. Megveregette a hátamat, majd barátságosan elmosolyodott. Túlságosan is barátságosan. És honnan tudja a lány nevét? A fejemben megszólaltak a vészharangok. Mert annak ellenére, hogy Andre több mint egy évtizeddel idősebb nálam, a nők imádják. – Hogy vagy? Most már szabad vagyok, ha készen állsz.

– Készen mire? – kérdeztem, ingerültséggel a hangomban.

– Beköltözöm az egyik emeleti lakásba – vágta rá Jean, összekulcsolva ujját az asztalon.

– Tényleg? – A szemöldököm felszaladt.

– Így van – mondta Andre. – Vagyis szomszédok lesztek.

– Huh! – Próbáltam semleges arcot vágni, miközben az agyam vadul igyekezett felzárkózni. *Na, azt ne* – ez volt az első és legerősebb reakcióm. Ez kicsit túl közel van. Épp csak kezdtem ráhangolódni, hogy legyen egy barátnőm, de arra nem, hogy ott is lakjon mellettem.

– Most már így lakunk majd ott fenn: én, te, Jean, Joe és Lydia. – Andre boldogan dörzsölgette a tenyerét. Oké, értem én. Az épület az övé, és az emeletet lakásokká alakítani tavaly nem volt olcsó mulatság. – És ezzel az összes lakás ki van adva.

– Nagyszerű – motyogtam.

Jean csak bólintott, és tovább nézegette az étlapot.

– Azt mondtad, éhes vagy. Mit hozhatok neked? – kérdeztem, le-
rázva magamról a hirtelen jött komorságot.

– Itt minden jó – szólt közbe Andre. – Különösen a pizza. Még
nem ebédeltem, nem bánod, ha csatlakozom hozzád? Aztán pedig
körbevezethetlek, és segíthetek kipakolni a cuccaidat, ha szeretnéd.

– Az jó lenne – válaszolta Jean. – De előbb muszáj ennem valamit.

– Ebben könnyen tudok segíteni. – Hátraléptem, bár nem szíve-
sen, hogy helyet adjak a csávónak. – Meg valószínűleg Boyd vagy Ta-
ka is. Most eléggé ráérünk.

– Köszönöm – mondta.

Basszus! Lehet, hogy Andre az egyik legrégebbi barátom, de ez
nem tartozott a tervbe. Bré-blokkoló. Először csak csacsognak meg
együtt kajálnak, aztán bumm... már dugnak is! Na, azt nem! Én
akartam lefeküdni Jeannel. És én akartam dumálni meg kajálni ve-
le, és így tovább (illessz be ide bármilyen uncsi dolgot, amit a párok
csinálni szoktak).

– A burgonyás, karamellizált hagymás, szalonnás pizzát választom
– mondta végül Jean.

– Én pedig a vegetáriánust – tette hozzá Andre. – Meg egy sört,
köszö.

– Meglesz. – Kissé hunyorogva néztem a szemétládjára. Nem mint-
ha észrevette volna.

– Fekete özvegy? Alkoholmentes? – Jean szeme csillogott, arcvo-
násai ismét ellágyultak.

Meg kell jegyeznem, hogy ez az ellágyulás csak akkor történt, ami-
kor rám nézett. Lehet, hogy mégsem borítom rá Andréra a sörét. Na,
majd meglátjuk.

– Hozom azt is – mondtam, és felírtam a rendelést. – Mindjárt itt leszek az italokkal.

Leadtam az ételrendelést a konyhának, és elindultam a pultom felé. Egy-két óra múlva Vaughan is megérkezik majd, hogy csatlakozzon hozzánk a jóval forgalmasabb éjszakai műszakra. Egyelőre azonban a hely csak az enyém volt.

Amikor először jött az ötlet, hogy megnyissuk a Zugot, minden érintett pontosan tudta, mit akar. Nell azt, hogy a konyhát irányítsa, Pat a pénzügyeket felügyelni, de egyébként maradni szeretett volna a szomszédos tetováloszalonyjában, én pedig a bárért akartam felelni. Persze a hely működtetése sokkal több munkával járt, mint amire bármelyikünk számított. Lydia kivásárolta Patet, és átvette az éttermi szint vezetését. Az egy nagyszerű lépés volt. Nell továbbra is szeretete a konyhát, én pedig maradtam a bárban.

Az volt az én terepem. Ebben vagyok jó, és úgy éreztem, oda tartozom.

Az eredeti hosszú fafelületen még mindig látszottak a belevéssett nevek abból az időből, amikor a hely még tényleg egy szakadt csehó volt. Fogtam egy rongyot, és egy gyors mozdulattal kifényesítettem a feliratokat. Meg akartam feledkezni egy kis időre Jeanről és a csini kis testéről, hogy kitakarítsam a bár, mielőtt beindul az éjszakai élet. Csillogó palackok, csillogó csapok és poharak rendezett sorai. Valószínűleg nem sokat árult el rólam, most, hogy ez a bár olyan otthonossá vált. De attól még szerettem.

Az asztaluknál Andre és Jean folyamatosan beszélgettek. Figyeltem őket. Egy egytől tízig terjedő skálán hatot adnék a mosolyára. Maximum hatot. Udvariasan beszélgettek, inkább baráti stílusban. Vele közel sem volt olyan meleg és hívogató, mint velem. Én tízes mosolyokat kaptam tőle. Úgyhogy lenyugodhatok a picsába.

Könnyedén összedobtam Jean koktéliját. Összekevertem a fekete bogyókat, és kifacsartam a lime-ot. Kimértem a cukorszirupot. Kicsit belehaltam, hogy nem adhattam hozzá a tequilát. Olyan volt, mintha Vincent van Goghot arra kérném, hogy ne használjon kék színt, amikor legközelebb csillagokat fest. Vagy mintha azt mondanám John Bonhamnek, hogy legközelebb, amikor a *Moby Dick*-et játssza, óvatosan bánjon a bőrrel. Mondjuk, ő már meghalt. De érted, hogy értem... ez egyszerűen nem jó így. Összeszorítottam a fogamat, és hozzáadtam egy kis szódavizet meg egy extra csepp lime-ot, hogy megpróbáljam ellensúlyozni a tequila hiányát.

Miközben Andre sörét töltöttem, hagytam, hogy a gondolataim Jean körül járjanak. Talán randizhatnánk. Komolyan. Dögös, kedves, nem látszanak rajta az örület jelei. Kivéve talán akkor, amikor arra utalt, hogy megölte a férjét. És ami a legfontosabb, rohadtul biztos voltam benne, hogy a csaj máris odavan értem. Ha jobban belegondolok, az, hogy a közelben lakik, még jól is jöhet. Néha egészen örült beosztásban dolgoztam. Így legalább nem kell majd sokat vezetnem miatta. Kíváncsi voltam, mit szólna anya Jeanhez. Még soha nem vittem haza egy lányt sem, hogy bemutassam, de őt talán elvinném. Fú, mekkorát fogsz nézni, Nell!

Az italok készen álltak, és kiléptem a bárpult mögül. Csakhogy akkor furcsa módon Nell hirtelen kirohant a konyhából.

– Jean, te vagy az? – kiáltotta. – Istenem! Miért nem szóltál, hogy megérkeztél?

Megdermedtem. Honnan a fenéből ismerik ezek egymást? Ez nem jó jel.

– Olyan elfoglaltnak tűntél, gondoltam, inkább várok itt. – Jean arca ragyogott, rendesen boldognak tűnt. A mosolymérő most ugrott a tizenegyesre.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nell megállt az asztal mellett, és várta, hogy a talán-mégis-de-in-kább-mégsem-jövőbeli-csajom felálljon. Ezután sok-sok ölelés és boldog női visongás következett. Basszus! Vajon Nell mondott neki valamit rólam? Oké, azért reméltem, hogy a helyzet még megmenthető.

– Annyira örülök, hogy a városba költöztél – mondta Nell. – Minden szuper lesz!

– Remélem is – sóhajtotta Jean.

– Az lesz. Majd meglátod. Egy teljesen új kezdet.

Aztán a két nő elvált egymástól, így tökéletes rálátásom nyílt Nell pocakjára. De engem nem is ez zavart, hanem Jean hozzáillő pocakja. A csaj terhes volt. De nem kicsit. A martinis pohár kicsúszott a zsibbadt ujjaim közül, és összetört, ahogy a padlón landolt.

– Atyaég... – motyogtam magamban.